

Miðvikudaginn 11. maí 1994.

Nr. 313/1993.

Ákærvaldið

(Sigríður Jósefsdóttir, settur saksóknari)
gegn

Óskari Mikaelssyni

(Kristján Stefánsson hrl.)

Staðgreiðsla opinberra gjalda. Bókhald. Fésekt.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómarnir Hjörtur Torfason og Pétur Kr. Hafstein og Guðmundur Jónsson, fyrrverandi hæstaréttardómari.

Ákærði áfrýjaði málinu í heild sinni, en af hálfu ákærvalds var því skotið til Hæstaréttar með áfrýjunarstefnu 28. júlí 1993 til þyngingar á refsingu og enn frekari sviptingar leyfis ákærða til fasteigna- og skipasölu.

Við flutning málsins fyrir Hæstarétti krafðist ákærði vægustu refsingar, sem lög leyfa, og sýknu af kröfu ákærvaldsins um leyfissviptingu.

Nokkur ný gögn voru lögð fyrir Hæstarétt.

Eins og lýst er í hinum áfrýjaða dómi, er sannað, að ákærði vanrækti á árunum 1988 til 1990 skyldur sínar sem launagreiðandi samkvæmt lögum nr. 45/1987 um staðgreiðslu opinberra gjalda á þann veg, sem í ákæru greinir. Nam sú fjárhæð, sem eigi voru staðin skil á til ríkissjóðs, 1.896.734 krónum. Þá lét ákærði undir höfuð leggjast að færa lögskipað bókhald á þessum tíma, þótt hann héldi fylgiskjölum til haga og fengi löggilta endurskoðendur sér til aðstoðar við gerð ársreikninga og skattframtala.

Með hliðsjón af framangreindu ber að fallast á niðurstöðu héraðsdómara um sakfellingu ákærða og færslu brota hans til refsíðkvæða.

Ákærði fékk leyfi lögreglustjórans í Reykjavík til fasteignasölu 15. júní 1981, sbr. lög nr. 47/1938 um fasteignasölu. Með bréfi dómsmálaráðherra 16. ágúst 1988 fékk ákærði leyfi til þess að starfa sem

fasteigna- og skipasali samkvæmt lögum nr. 34/1986 um fasteigna- og skipasölu. Ákærði naut sem slíkur réttinda og bar skyldur opinberra sýslunarmanna, sbr. 7. gr. laganna. Óhjákvæmilegt er að meta brot ákærða í ljósi þessa.

Refsing ákærða þykir hæfilega ákveðin fangelsi í fimm mánuði. Hann hefur ekki áður gerst sekur um brot gegn öðrum lögum en umferðarlögum. Hann varðveitti bókhaldsgögn, eins og að framan greinir, þótt hann færði eigi bókhald lögum samkvæmt, og hann gerði skilmerkilega grein fyrir þeim atriðum, sem rannsókn málsins beindist að. Þykir eftir atvikum rétt að fresta fullnustu refsingar ákærða skilorðsbundið, eins og nánar segir í dómsorði.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms um fésekt og vararefsingu verður staðfest.

Ákærði skal sviptur leyfi til starfa sem fasteigna- og skipasali í sex mánuði frá uppsögu þessa dóms, sbr. 17. gr. laga nr. 34/1986 og 2. mgr. 68. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.

Staðfesta ber ákvæði héraðsdóms um sakarkostnað. Ákærði skal greiða allan áfrýjunarkostnað málsins, eins og í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð :

Ákærði, Óskar Mikaelsson, sæti fangelsi í fimm mánuði. Fresta skal fullnustu refsingarinnar og hún falla niður að liðnum þremur árum frá uppkvaðningu þessa dóms, haldi ákærði almennt skilorð 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms um fésekt og vararefsingu er staðfest.

Ákærði er sviptur leyfi til þess að starfa sem fasteigna- og skipasali í sex mánuði frá uppsögu þessa dóms.

Ákvæði héraðsdóms um sakarkostnað er staðfest. Ákærði skal greiða allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, 45.000 krónur, og málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Kristjáns Stefánssonar hæstaréttarlögmanns, 40.000 krónur.

Dómur Héraðsdóms Reykjaness 30. júní 1993.

Árið 1993, miðvikudaginn 30. júní, er á dómþingi Héraðsdóms Reykjaness, sem háð er að Brekkugötu 2, Hafnarfirði, kveðinn upp dómur í málinu nr. S-72/1993: Ákærvaldið gegn Óskari Mikaelssyni, sem dómtekið var 10. júní sl.

Málið dæmir Guðmundur L. Jóhannesson héraðsdómari.

Það er með ákæru, dagsettri 30. mars sl., höfðað gegn Óskari Mikaelssyni fasteignasala, Espilundi 10, Garðabæ, kt. 111243–4339, fyrir brot á lögum um staðgreiðslu opinberra gjalda, lögum um bókhald og almennum hegningarlögum í rekstri einkafyrirtækis síns, Hugins, fasteignamiðlunar, kt. 600482–0259, Borgartúni 24, Reykjavík, á rekstrarárunum 1988, 1989 og 1990.

I.

Ákærða er gefið að sök að hafa á ofangreindum árum vanrækt að skila skilagreinum um og standa ríkissjóði skil á kr. 1.896.734,00, sem hann hafði haldið eftir af launum eftirtalinna starfsmanna sinna, samkvæmt ákvæðum laga um staðgreiðslu opinberra gjalda nr. 45/1987, sbr. lög nr. 90/1987, heldur dregið sér féð og notað það í rekstur sinn.

Nafn starfsmanns og kennitala	Tímabil	Fjárhæð
Ása Ögmundsdóttir 181257–6529	jan.–des. 1988 jan.–sept. 1989	kr. 313.211,00 kr. 219.327,00
Haukur G. Garðarsson 010659–3459	jan.–des. 1988 jan.–des. 1989	kr. 349.398,00 kr. 666.217,00
Margrét Gunnlaugsdóttir Hansen 110662–4649	okt.–des. 1989	kr. 30.929,00
Sigrún Jóhannesdóttir 080859–4309	mars–júní og sept.–des. 1990	kr. 317.657,00
	Samtals	kr. 1.896.739,00

Telst þetta varða við 1. og 7. mgr. 3. gr. laga nr. 45/1987 um staðgreiðslu opinberra gjalda.

II.

Þá er ákærða, sem er bókhaldsskyldur samkvæmt 1. gr. og 8. tl. B-liðar 2. gr. laga nr. 51/1978 um bókhald, sbr. 3. gr. sömu laga, gefið að sök að hafa ekki haldið lögskipað bókhald á rekstrarárunum 1988, 1989 og 1990.

Telst þetta varða við 262. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 25. gr. laga nr. 51/1968 um bókhald.

Dómkröfur.

Þess er krafist að ákærði verði dæmdur til refsingar og verði með tilvísun til 1. mgr. 17. gr. laga nr. 34/1968 um fasteigna- og skipasölu, sbr. 2. mgr. 68. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sviptur leyfi til að starfa sem fasteigna- og skipasali.

— — —

Málavextir.

I.

Með bréfi ríkisskattstjóra, dags. 15. apríl 1992, til Rannsóknarlögreglu ríkisins er ákærði kærður fyrir brot á lögum nr. 45/1987 um staðgreiðslu opinberra gjalda. Við rannsóknardeild embættisins hafði þá farið fram athugun á launagreiðslum og staðgreiðsluskilum ákærða vegna reksturs einkafyrirtækis hans, Hugins, fasteignamiðlunar, rekstrarárin 1988, 1989 og 1990, og þótti sú athugun hafa leitt í ljós, að ákærði hefði í verulegum mæli brotið gegn ýmsum ákvæðum laga nr. 45/1987 með síðari breytingum. Einkum þóttu brot hans varða skil á afdreginni staðgreiðslu þeirra launþega er hjá honum höfðu starfað. Hann hefði vanrækt að skila skilagreinum vegna afdreginnar staðgreiðslu launamanna vegna ársins 1988 og ekki skilað skilagreinum vegna ársins 1989 fyrr en í september 1990 og þá án greiðslu. 6. apríl 1992 hefði enn ekki verið skilað skilagreinum vegna afdreginnar staðgreiðslu launamanna vegna ársins 1990. Einnig hafði komið í ljós, að verulegur dráttur hafði orðið á því að hann skilaði launaframtölum fyrir árin 1988 og 1989 og hafði hann ekki skilað framtali fyrir árið 1990 6. apríl 1992. Launabókhald fyrir framangreint tímabil hafði verið vanrækt að færa og því voru engin gögn til staðar varðandi launaútreikning, útreikning staðgreiðslu, nýtingu skattkorta né aðrar nauðsynlegar upplýsingar til ákvörðunar á staðgreiðslu launamanna.

Athugunin hafði hafist 1. ágúst 1991 með því að starfsmenn ríkisskattstjóra höfðu komið á starfsstöð ákærða að Borgartúni 24 í Reykjavík og rætt við ákærða. Bókhaldsgögn voru þá ekki til reiðu og hafði ákærði borið við nýlegum flutningum og að gögn vegna áranna 1989 og 1990 væru í vörslum Endurskoðunar og reikningsskila hf., sem höfðu séð um gerð skattframtals og ársreikninga vegna ársins 1989, en Guðlaugur R. Jóhannsson, lög-giltur endurskoðandi, hafði séð um þetta vegna ársins 1988. Þann 2. ágúst 1991 hafði ákærði afhent þrjár fylgiskjalamöppur vegna ársins 1988, og í september 1991 voru svo afhentar þrjár fylgiskjalamöppur vegna ársins 1990 og sex möppur vegna ársins 1990.

Við athugun fylgiskjala þessara, upplýsinga launamanna, sem veittar voru vegna beiðni um leiðréttingar á afdregnum staðgreiðsluskatti, launa-

framtala ákærða fyrir árin 1988 og 1989 og skilagreina og sundurliðunar staðgreiðslu vegna ársins 1989 og svo með skýrslu af ákærða, kom í ljós, að ákærði hafði framangreint tímabil frá 1988 – 1990 haldið eftir staðgreiðslufé, kr. 1.944.156,00 en ekki skilað því og borið við peningaleysi. Er þetta byggt á launaseðlum starfsmanna ákærða.

Laun fastra starfsmanna kvað ákærði ákvarðaða með tvennum hætti. Annars vegar væru laun starfandi lögfræðings, sem ráðinn var upp á föst grunnlaun með hækkunum í samræmi við aðra í þjóðfélaginu, og hins vegar væru sölumenn, sem ráðnir væru upp á fasta prósentu af heildarsölu óháð því hvað hver um sig seldi. Sölumennirnir framvísuðu svo yfirliti um það, sem þeir töldu að selst hefði í mánuðinum og var komist að samkomulagi um greiðslu eftir yfirlitinu. Venjan var, að allir fengu greitt um mánaðarmót, en þó gat fullnaðargreiðsla dregist um nokkra daga, en í þeim tilvikum kvittuðu starfsmenn fyrir móttöku innborgana á ónúmeraðar kvittanir. Ákærði eða starfsmaður hans hafði útbúið launaseðil vegna launa mánaðarins á undan, og annaðist ákærði um að greiða launin samkv. launaseðlunum og kvittuðu starfsmennirnir á launaseðlana um móttöku launanna, en ekki var gerð sérstök kvittun um endanlega greiðslu launanna. Þrjú börn ákærða, Benedikt, Birgitta og Björgvin, unnu nokkuð við fasteignasölu ákærða, en til undantekninga heyrði, að gerðir hefðu verið launaseðlar um laun þeirra og kvittanir fyrir móttöku launagreiðslna eru fáar og töldu starfsmenn rannsóknardeildar ríkisskattstjóra ógerlegt að segja til um laun þeirra eftir þessum gögnum. Fram kom hjá ákærða að minna hefði verið um formlegheit um greiðslur launa til barnanna og yfirleitt ekki verið um fullkomlega reglulegt uppgjör að ræða. Sum þeirra hafi unnið óreglulega og launin að jafnaði verið undir staðgreiðslumörkum.

Ákærði hefur athugað og yfirfarið öll gögn málsins og þær fjárhæðir og þá sundurliðun í ákeru um afdregna staðgreiðslu skatta af starfsmönnum Hugins, fasteignamiðlunar, og hefur ekki gert sérstakar athugasemdir við þau.

II.

Ákærði hefur viðurkennt að hafa haldið eftir af launum starfsmanna sinna hjá Hugin, fasteignamiðlun, staðgreiðsluskatti, svo sem lýst er í II. kafla ákeru, án þess að gera skil á fjárhæð þeirra til hlutaðeigandi gjaldheimtu. Samtals er fjárhæðin kr. 1.896.734,00 fyrir árin 1988, 1989 og 1990 og er það í samræmi við það sem fram kemur á launaseðlum í bókhaldsgögnum ákærða v/Hugins og skýrslu rannsóknardeildar ríkisskattstjóra, en þó er það ekki tekið með þar, sem ákærði hafði skv. launaseðlum haldið eftir vegna barna sinna, sem störfuðu hjá honum. Ákærði kvað ekki hafa verið

peninga til reiðu, er afdrátturinn fór fram, til að gera skil á staðgreiðsluskattsfénu, heldur hefðu komið inn peningar síðar, sem hefði átt að nota í þessi skil, en þeir hafi farið í annað. Hann kvað fjárhag einkafyrirtækisins og hans sjálfs persónulega hafa verið mjög þröngan á þessum tímum, en hann hafi verið að missa húseign sína á uppboði. Þá hafi hann lent í alvarlegu umferðarslysi á árinu 1989 og verið hætt kominn og hann ekki haft neinar vinnutekjur það árið. Hann kvað árin 1985–1986 hafa verið erfiðustu árin í fasteignasölunni vegna almenns samdráttar í fasteignasölunni og hefði greiðslugeta hans þá ekki verið í samræmi við skuldbindingar, sem hann hafði tekið á sig vegna rekstursins. Hann kvað þetta og svo slysið hafa valdið fjárhagsvandræðum hans. Ákærði hafði ekki enn, er hann kom fyrir dóm 10. júní sl., gert skil á staðgreiðsluskattinum.

III.

Ákærði hefur viðurkennt að hafa ekki haldið lögskipað bókhalð árin 1988–1990 svo sem lýst er í II. kafla ákæru. Þó að engar bókhaldsbækur hafi verið haldnar kvaðst ákærði hafa haldið til haga öllum bókhaldsgögnum, þ.e. öllum fylgiskjölum, sem vörðuðu fyrirtækið Hugin. Ákærði kvaðst ekki hafa haldið sjóðbækur vegna þess hve fyrirtækið var smátt í sniðum, en kvaðst þó hafa fengið um það ábendingu frá endurskoðanda sínum að hann yrði að færa sjóðbók. Ákærði kvaðst hafa verið undir handleiðslu löggilts endurskoðanda um, hvernig bókhaldinu var hagað, en ársreikningur vegna ársins 1988 liggi fyrir og hafi Guðlaugur R. Jóhannsson endurskoðandi gert hann, en ársreikninga vegna ársins 1989 hafði Sigurður T. Sigurðsson, endurskoðandi hjá Stoð – endurskoðun, og Reiknistofan hf. gert. Hann hafði og unnið að hluta bókhalð fyrir ákærða árið 1990, en þar sem úppgjört hafi verið við hann vegna vinnu hans, kvað hann verkinu ekki hafa verið lokið og vegna skuldarinnar kvað hann endurskoðandann hafa haldið gögnunum, svo að hann hafi ekki getað farið til annars endurskoðanda með þau. Ákærði kvað sér hafa verið ljóst, að það að fara með bókhaldsgögn til endurskoðanda var ekki fullnægjandi bókhalð. Hann hafi haldið saman öllum nótum sem til féllu og persónulega hafi hann talið það nægjanlegt. Hann kvað hafa orðið breytingu á bókhalði hans á árinu 1989, en þá fór hluti bókhaldsins í endurskoðun áður en árið var liðið og átti að vinna hálfársuppgjör og svo átti að koma því í mánaðaruppgjör, en af því varð ekki þar sem bókhaldsgögnin hafi verið tekin.

Guðlaugur Reynir Jóhannsson endurskoðandi, Miðvangi 135, Hafnarfirði, kt. 250844–3879, bar vitni í málinu. Það hafði unnið bókhalð fyrir ákærða vegna rekstrarársins 1988 og einnig hafði það tvívegis áður unnið að uppgjör fyrir hann og í öll skiptin hafi hann verið síðbúinn með bók-

haldsgögn og þá hafi allir frestir til að skila framtali verið liðnir. Það kvað bókhald ákærða í sambandi við launin hafa verið mjög ófullkomið og reyndar hafi ekkert bókhald verið fyrir hendi og hafði það byrjað á því að flokka niður fylgiskjöl og svo fært samkvæmt því allt í gegnum sjóð. Það hafði oftsinnis leiðbeint ákærða um, að það væri brot á bókhaldslögum að hafa ekki bókhald. Það kvað ekki hafa komið til þess, að það annaðist hliðstæða reikningsgerð fyrir ákærða árið 1989, þar eð ákærði hafði greitt því fyrir uppgjórið með víxlum, sem fóru í vanskil. Það kvað það ekki reglu, en það kæmi fyrir að einstaklingar með atvinnurekstur kæmu eingöngu með fylgiskjöl til að bygga á reikningsskil.

Vitnið Sigurður Tryggvi Sigurðsson endurskoðandi, Hnotubergi 31, Hafnarfirði, kt. 220357–2449, kvaðst hafa gert ársreikning fyrir fasteignasöluna Hugin fyrir rekstrarárið 1989 og áritað hann 21. ágúst 1990, og hafði hann verið unninn þannig, að ákærði hafði komið til þess með tvær möppur með fylgiskjölum og var hann þá búinn að sundurliða alla kostnaðarreikninga og bað það að stilla þessu upp í ársreikning, sem það gerði. Það kvað engar bækur eða annað hafa verið til grundvallar gerð ársreikningsins. Það kvað söluna hafa verið byggða á söluskýrslu, sem ákærði hafði sent til skattyfirvalda. Það kvaðst aðallega hafa spurt ákærða eða gert athugasemdir við hann vegna sölunnar, en það hafi aldrei séð reikninga sem lágu að baki söluskýrslunni, en ákærði hafi fullyrt að sölureikningarnir hafi verið í samræmi við skýrslurnar og það tekið hann trúanlegan, stillt upp ársreikningnum miðað við það. Það kvað ekki hafa verið unnt að stemma af neinar peningalegar hreyfingar, t.d. í sambandi við laun barna ákærða, þar eð ákærði hafði ekki fært neina sjóðbók og greiðslurnar fóru ekki í gegnum tékkareikning hjá honum. Vitnið kvaðst ekki hafa gert ársreikning fyrir árið 1990, vegna þess, að það hafi viljað fá gleggri gögn ef það átti að færa bókhaldið, og það vildi þá hafa það í lagi. Það kvað ákærða ekki hafa verið með númeraða reikninga eins og honum bar, heldur hafði hann verið með reikninga úr blokkum sem hann hafði keypt í búð og margar blokkir verið í gangi og það viljað að hann gengi frá þeim í númeraðri röð, svo að unnt væri að stemma þá af; þar eð ekki var við að styðjast sjóðbækur eða tékkareikning til afstemmunar. Það kvað ákærða hafa ætlað að ganga frá þessu og koma með gögnin svo til þess, en hann hafi ekki gert það enn. Vitnið hafði gengið frá launaframtali fyrir ákærða sem byggt var á launaseðlum um aðra starfsmenn ákærða en börn hans, en um þau útbjó það launamiða samkv. fyrirsögn ákærða. Vitnið sagði að það væri nokkuð algengt við gerð reikningsskila og uppgjör fyrir einstaklinga í atvinnurekstri, að þeir gæti greiðslugagna og haldi saman í möppum og komi til endurskoðenda til að

byggja á við reikningsskilin. Það sagði að þó að lögin segi að það beri að halda sjóðbók og allar greiðslur eigi að fara í gegnum tékkareikning þá sé mjög lítið um að slíku sé til að dreifa þegar á heildina sé lítið og því sé byggt á bókhaldsgögnunum sjálfum og setji endurskoðendur ekki fyrir sig að setja upp reikningsskil á grundvelli slíkra gagna og telji sig geta staðið á því, af því að gögnin séu á bak við, þó að formlegheitum sé ekki fullnægt.

IV.

Niðurstöður.

Með játningu ákærða, sem er í samræmi við önnur fram lögð gögn, og með vætti vitna er sannað, að ákærði hefur gerst sekur um að vanrækja að gera skil á skilagreinum um staðgreiðsluskatta sem honum bar að halda eftir af launum starfsmanna rekstrarárin 1988, 1989 og 1990 og hann gerði ekki heldur skil á skattfénu, svo sem lýst er nánar í II. kafla ákæru. Það er mat réttarins að við launauppgjör beri launagreiðanda að aðgreina frá öðru rekstrarfé fyrirtækisins það skattfé, sem hann dregur frá launum, og hafa það eigi saman við annað rekstrarfé, ef erfiðleikar eru í rekstrinum, svo að hætta sé á að ekki sé unnt að greiða fé innan lögskipaðs frests. Við slíkar aðstæður beri launagreiðanda að takmarka launagreiðslur þannig, að af þeim peningum, sem til reiðu eru við uppgjörið, sé haldið eftir nægjanlegu fé fyrir skattinum, þó að það leiði til þess að hlutaðeigandi starfsmaður fái þó ekki laun sín að fullu greidd og a.m.k. gangi þær tekjur, sem síðar koma, fyrst til greiðslu skattsins, áður en önnur útgjöld eru greidd, ef ekki er fylgt framangreindri reglu. Það er á engan hátt réttlætanlegt, að ákærði skuli um þriggja ára skeið draga að gera skil á staðgreiðsluskatti, þrátt fyrir það að hann er með fyrirtæki sitt, Hugin, fasteignamiðlun, í fullum rekstri, og því ljóst, að tekjur þær, sem hefðu átt að fara í greiðslu þessara skatta, hafi farið í rekstur fyrir fyrirtækið, þ.á m. í nýjar launagreiðslur, og svo til að leysa fjárhagsleg vandræði hans sjálfs svo sem fram kemur í framburði hans.

Ákærði hefur með þessu brotið 1. mgr. 30. gr. laga nr. 45/1987. Þó að rekstur ákærða teljist ekki mjög umfangsmikill, er það mjög vítavert af hans hálfu að sniðganga með öllu lög nr. 45/1987, en hér er um mörg sams konar brot að ræða, þar sem greint 3ja ára tímabil bar honum að skila skilagreinum um afdregna staðgreiðsluskatta af starfsmönnum sínum svo og afdregnu skattfé mánaðarlega og verður því að telja að hér sé um svo miklar sakir að ræða, að 7. mgr. 30. gr. laganna eigi við.

Þá er með sama hætti sannað, að ákærði heldur ekki það bókhald, sem honum er skylt samkv. lögum nr. 51/1968, en sem fasteignasala bar honum skv. 8. tl., B-lið, 2. gr. laganna, sbr. 3. gr., að halda tvíhliða bókhald, og leysir

það hann ekki undan ábyrgð, að hann lætur endurskoðendur vinna eftir á upp úr bókhaldsgögnum ársreikning og reikningsskil, þó að einhver brögð séu að slíkum vinnubrögðum.

Starfsemi ákærða er þannig vaxin, að mjög miklu getur skipt fyrir viðskiptamenn hans, að bókhaldið sé fært reglulega. Hann hefur því með því að færa ekki bókhald fyrir árin 1988, 1989 og 1990 brotið þær lagagreinar, sem tilgreindar eru í II. kafla ákæru.

Sakaferill ákærða.

Á tímabilinu frá 1979 til 1992 hafa verið gerðar fjórar sáttir við ákærða fyrir brot á umferðarlögum, þar sem honum hefur verið gert að greiða sektir og í eitt skipti, 22. okt., gert að hlíta ökuleyfisviptingu í 1 mánuð.

Refsingar o.fl.

Ákærði hefur unnið til refsinga samkvæmt framangreindum refsíákvæðum og þykir við refsímatið bera að taka tillit til þess, að þrátt fyrir það að hann stæði sig ekki með að færa bókhaldið eins og vera bar, hélt hann utan um bókhaldsgögn og kom til endurskoðenda vegna reikningskila.

Þegar öll atvik í málinu eru virt þykir refsingin með hliðsjón af 57. gr. a og 77. gr. almennra hegningarlaga, sbr. lög nr. 101/1976, hæfilega ákveðin þannig, að ákærði sæti varðhaldi í 1 mánuð, en sæti auk þess fangelsi í 2 mánuði, en rétt þykir að fresta fullnustu þeirrar refsingar og að hún falli niður að liðnum 3 árum frá uppkvaðningu dóms þessa, haldi ákærði almennt skilorð samkvæmt 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955, og þar að auki greiði hann í sekt til ríkissjóðs krónur 1.000.000,00 innan 4ra vikna frá birtingu dóms þessa, en sæti ella fangelsi í 2 mánuði.

Ákærða áttu miðað við menntun sína og starf að vera ljósar skyldur sínar skv. bókhaldslögum nr. 51/1986 og lögum nr. 45/1987 um staðgreiðslu opinberra skatta, og þegar höfð er hliðsjón af því, hversu gróflega hann þverbýtur þessi lög svo sem lýst er að framan, þykir bera með vísun í 17. gr. laga nr. 34/1986 og 2. mgr. 68. gr. laga nr. 19/1940 að svipta hann leyfi til að starfa sem fasteigna- og skipasali í 3 mánuði frá birtingu dóms þessa.

Dæma ber ákærða til greiðslu sakarkostnaðar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, sem ákveðast kr. 80.000,00, og málsvarnarlaun skipaðs verjanda, Jónatans Sveinssonar hrl., sem ákveðast kr. 90.000,00, auk virðisaukaskatts.

D ó m s o r ð:

Ákærði, Óskar Mikaelsson, sæti varðhaldi í 1 mánuð.

Ákærði sæti enn fremur fangelsi í 2 mánuði, en fresta skal fullnustu þeirrar refsingar og niður skal hún falla að liðnum 3 árum frá uppkvaðningu dóms þessa, haldi hann almennt skilorð samkvæmt 57. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955.

Ákærði greiði og 1.000.000,00 króna sekt í ríkissjóð, og komi 2ja mánaða fangelsi í stað sektarinnar, verði hún eigi greidd innan 4ra vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákærði skal frá birtingu dómsins sviptur leyfi til að starfa sem fasteigna- og skipasali í 3 mánuði.

Ákærði greiði kostnað sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun til ríkissjóðs, kr. 80.000,00, og málsvarnarlaun skipaðs verjanda, Jónatans Sveinssonar hrl., kr. 90.000.00.
